

РЕШЕНИЕ

№ 20171

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 09.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **7066** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по иск за обявяване нищожността на решение № 3288/19.03.2024 г., постановено по адм. дело № 4252/2023г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), предявен от Комисията за защита на личните данни (КЗЛД). Ответникът С. П. Г. чрез процесуалния си представител оспорва иска като неоснователен. Ответникът С. Т. Я. не изразява становище относно допустимостта и основателността на иска.
След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
С решение № 3288/19.03.2024 г. по адм. дело № 4252/2023г. на ВАС е оставено в сила решение № 964/15.02.2023 г., постановено по адм. дело № 6583/2022 г. по описа на Административен съд София – град, 68 състав, с което е отменено решение № ППН-01-168/ 2021г. от 16.06.2022г. на КЗЛД. Последната приела в посоченото решение, че жалбата на С. Т. Я. срещу С. П. Г. с предмет „видеонаблюдение“, е основателна, за нарушение на чл. 6 § 1 от Регламент 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД); на осн. чл.58, §2, б. „г“ от ОРЗД разпоредила на С. П. Г. да предприеме действия по демонтиране на камера, като уведоми КЗЛД и определила едномесечен срок за изпълнение.

В решение № 3288/19.03.2024 г. по адм. дело № 4252/2023г. на ВАС е прието, че съгласно чл. 6, § 1, б. "е" от ОРЗД, обработването на лични данни е законосъобразно само ако и доколкото обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете. Легитимният интерес трябва да е конкретен, като в обосновката му трябва ясно да е посочено какво конкретно налага точно този вид обработване на лични данни. В случая било извършено заснемане от камера, което обхваща зони на събиране на информация, които не превишават необходимия периметър за гарантиране интересите на С. Г.. Наблюдавани били сутерен - нейна индивидуална собственост, част от фасадата на къщата пред сутерена и малка част от пътеката към сутерена. В обхвата не попадали други съседни имоти или публични места. Съдът намерил за неправилни разсъжденията на КЗЛД, че посочената страна не е имала право да наблюдава двора, защото не е титуляр на право на собственост върху него и няма изразено съгласие на С. Я. за монтиране на камерата. В мотивите на съдебното решение е посочено, че като притежател на обекти в етажната собственост С. Г. има правата, предоставени ѝ с чл. 38 от Закона за собствеността (ЗС) върху общите части, между които законът включва и двора. Има право на достъп и до собствения ѝ сутерен. Посочва се в мотивите и, че: „Камерата е била насочена именно към него, а отделно поставянето ѝ не може да се счита за акт на управление по чл. 32 ЗС, а по-скоро е служене с веща по смисъла на чл. 31 ЗС, което може да бъде извършвано от всеки съсобственик. Правилно решаващият съд е взел предвид не само обтегнатите отношения между етажните собственици, но най-вече наличието на данни за противоправни посегателства върху техните имоти, което е обосновало необходимост от заснемането на части от имота на С. Г.. Тази необходимост следва да бъде квалифицирана като надделяващ интерес по смисъла на чл. 6, § 1, б. "е" от Регламент (ЕС) 2016/679. Другият съществен момент е, че камерата не е включвала в обхвата си видеозаснемане на обществени площи и имоти на трети лица, освен сградата етажна собственост на Г. и Я. и прилежащия терен, като са наблюдавани частите от имота на Г.. Следователно не са нарушени принципите по чл. 5, § 1, б. "б" от Регламента, а именно обработването на лични данни да е свързано със и да е ограничено до необходимото във връзка с легитимните цели, за които се обработват - свеждане данните до минимум. Нещо повече, при произнасянето си касационният състав взе предвид и даденото тълкуване с решението на Съдът на Европейския съюз (СЕС) по дело № С-212/13, че използването на система за видеонаблюдение, която е инсталирана от физическо лице в семейната му къща за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците на къщата, дори когато системата покрива и обществени места, не представлява обработване на лични данни при извършване на изцяло лични или домашни занимания по смисъла на тази разпоредба. Това тълкуване, макар да касае чл. 3, § 2, второ тире от отменената Директива 95/46/ЕО с чл. 94 от Регламент (ЕС) 2016/679, не му противоречи досежно предмета на настоящия спор, че наблюдението на семейна къща за защита на собствеността, здравето и живота на собствениците ѝ, не представлява обработване на лични данни“. По изложените съображения касационният състав приел, че обжалваното първоинстанционно решение за отмяна на оспорения акт на КЗЛД е правилно.

В исквата си молба КЗЛД излага доводи, които по естеството си представляват

становище за неправилност на решението, чието обявяване за нищожност е предмет на настоящето производство. Комисията посочва, че решението е нищожно поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред, каквито в настоящия случай КЗЛД намира, че са налице. Намира също, че тричленният състав е установил неправилно обстоятелствата по делото и посочените от него коренно противоречат на обективната действителност; разпоредбата на чл.38 ЗС няма приложение в случая, тъй като обектът не е етажна собственост и посоченият закон е тълкуван превратно; извън контекста е цитираната част от решение на СЕС по дело № С-212/13, а решението на касационния съд противоречи на смисъла му; не е налице тест за баланса между интересите на С. Г. и С. Я.. КЗЛД намира и, че използването на системата за видеонаблюдение в случая не попада сред изключенията, посочени в чл.2, § 2 от ОРЗД, а процесното решение е материално незаконосъобразно до степен нищожност. Последното е окончателно и валидността му не може да бъде предмет на съдебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК. Искът по чл. 128а АПК е предявен от активно легитимирано лице. Поради това, той е процесуално допустим. Разгледан по същество, е неоснователен.

Не се установява в случая наличие на порок, обуславящ отпадане от правната действителност на разглеждания съдебен акт. Безпротиворечиво и трайно е възприето в правната теория и в съдебната практика разбирането, че нищожно е съдебно решение, което не е издадено от надлежен съд, функциониращ в надлежен състав и в пределите на правораздавателната си власт. За да е валидно, съдебното решение трябва да е изготвено в писмена форма, да е подписано от мнозинството от съдиите в съдебния състав и да изразява волята на съда по начин, който позволява да се изведе, макар и чрез тълкуване, нейното съдържание. Нищожността на съдебния акт предполага постановяването му от съдебен орган, функциониращ в ненадлежен състав или извън пределите на правораздавателната власт на съда – така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г. по тълк. дело № 1/2015 г., ОСС от ГК и ТК на Върховния касационен съд и ОСС от I и II колегия на ВАС. Аналогично е виждането, възприето в соченото от ответника С. Г. Тълкувателно решение № 1/10.02.2012 г. по тълк. дело № 1/2011 г., ОСГТК на Върховния касационен съд. В заключение, нищожно е съдебно решение, чието изпълнение е невъзможно с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация относно изпълнение на действие, съставляващо престъпление или е несъвместимо с основите на действащия правов ред. За да бъде обявено едно съдебно решение за нищожно, е необходимо наличието на изключително тежък порок, засягащ компетентността на съда, изразената в решението воля или много тежък порок във формата на решението. За да е нищожно съдебното решение, то изцяло трябва да е лишено от законова опора, да не притежава качествените характеристики на валидно съдебно решение.

Разглежданото в случая решение не разкрива характеристики измежду посочените. Доводите на ищеца се свеждат изцяло до становище за неправилност на решението, която обаче не е основание същото да бъде обявено за нищожно по реда на чл.128а АПК. Неправилността на съдебно решение поради нарушение на материалния закон е касационно основание съгласно чл.208, т.3 АПК, когато касационно оспорване на това решение е допустимо. Ако същото не подлежи на касационен контрол, недопустимостта на оспорването му не може да бъде заместена чрез предявяване на

иска по чл.128а, ал.1 АПК. С този иск пред административния съд се поставя въпроса за валидността на съдебния акт. Валидно е онова съдебно решение, което е издадено от съд, функциониращ в надлежен състав, в рамките на правораздавателната му власт, издадено е в писмена форма и е подписано от състава, който го е постановил. В случая решението, чиято нищожност се иска, е постановено от компетентния за това съд, в рамките на правораздавателната му власт. То отговаря на изискванията за форма съгласно чл. 172а, ал.1 АПК, мотивирано е в съответствие с предвиденото в чл. 172а, ал.2 АПК. Видно от представения препис, то е подписано от членовете на постановилия го състав съгласно чл. 172а, ал.3 АПК. Установява се от справка в общодостъпната интернет страница на ВАС, че същият състав е разгледал делото в откритото съдебно заседание, в което е даден ход на делото по същество. Несъгласието на една от страните със становището на съда по приложението на релевантната нормативна уредба не обосновава извод за невалидност на решението. С оглед изхода на делото разноските остават за ищеца така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от ответника С. Г. искане за възстановяване на разноски. Установява се такива да са направени в общ размер 1500лв. – възнаграждение за адвокат, платено съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие. Направеното от страна на ищеца възражение за прекомерност на възнаграждението е неоснователно. Съдът в настоящия състав намира, че евентуална прекомерност може да бъде преценявана само при поне двукратно превишение на минимума, предвиден от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, не може да им бъде налагано заплащане само в предвидения от същата Наредба минимум в съответната приложима хипотеза. В случая този минимум е 1000лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата и платеното в размер на 1500 лв. не се явява прекомерно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.128а, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс, предявен от Комисията за защита на личните данни за обявяване нищожността на решение № 3288/19.03.2024 г., постановено по адм. дело № 4252/2023г. по описа на Върховния административен съд.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на С. П. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата 1500 (хиляда и петстотин) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: